

Text kázání: Lukáš 6, 38: **Pán Ježíš praví: „Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“**

Dávejte a bude vám dáno! Máte, bratři a sestry, vyzkoušeno, že tento duchovní princip opravdu funguje? A jste nastaveni k tomuto postoji dávat? A jak se k tomuto Kristovu slovu postavit v době, kdy ze všech stran slyšíme jenom, **dej, dej. A dej ještě víc! A připrav se na to, že budeš dávat víc!** Stále silněji slyšíme, že bude drahé. Že si nebudeme moci dovolit to, co doposud. Možná to sledujeme s obavami, někteří už začali nakupovat do zásoby a mnohé to jistě zneklidňuje. Budeme mít co na sebe? Budeme mít doma teplo? A budeme vůbec svítit? Po covidu, tornádu, záplavách, po krachu energetických společností a dalších katastrofách, je drahota, co se chystá, dalším zásahem do našich jistot. Zásahem do našeho nadstandartního života. Ano, říkám, nadstandartního života. Protože jako společnost jsme se nikdy v historii neměli lépe. A přitom je stále spousta míst, kde je hladomor.

Nevím, nakolik si dokážeme vážit všeho, co máme. Otázkou ovšem je, jestli nás ten náš blahobyt spojený se zábavou nevzdálil od Boha. V době Pána Ježíše byla chudoba a zábavy moc nebylo. Když jsem si nedávno četl příběh o tom, jak **Pán Ježíš nasýtil z pěti chlebů a dvou ryb pětitisícový zástup**, tak jsem si říkal, jak takové sycení probíhá v naší společnosti dnes? Dnes máme pět tisíc chlebů a většina je nechce. Jinými slovy je přesycenost. Jsme přesyceni rozmanitým jídlem, přesyceni pohodlím, přesyceni všelijakou zábavou a jen málokdo hledá ten **pravý chléb z nebe**. Kolik času, bratři a sestry, věnujete denně Božím slovu? Co všechno je důležitější do sebe vstřebat, než Boží slovo? A co všechno je důležitější, než se třeba sdílet s ostatními nad Božím slovem na biblické hodině, nebo na domácí skupince?

To, co dnes přichází na svět, milí přátelé, je velmi podobné tomu, co přicházelo na izraelský lid **za doby krále Achaba**. Tehdy místo Hospodina lidé doufali v **Baala**, v boha úrody. Král Achab, aby vyhověl své ženě, tak dal postavit Baalovi oltář. A **královna Jezabel povraždila téměř všechny Boží proroky**. Není to dnes, bratři a sestry, v naší zemi, v Evropě i ve světě podobné? Neuctívá dnešní společnost místo Hospodina, boha blahobytu? A kolik politiků, herců a osobností veřejného života místo toho, aby hledali Boží vůli u Boha, tak chodí ke kartárkám a věštkyním? Místo zamyšlení nad Božím slovem zní z rádia horoskopy a lidé tomu slepě věří. Boží slovo dnes není v módě a Boží proroky skoro nikdo neposlouchá. Totální duchovní úpadek jako tehdy za krále Achaba.

A co následovalo? Už ve Starém zákoně čteme, že **Bůh se o člověka postará. Když bude člověk doufat v Hospodina a jeho jediného uctívat, Bůh mu požehná. Odkloní-li se ale člověk od Hospodina, nemůže počítat s Božím požehnáním a jeho zdroje dřívě nebo později vyschnou**. A přesně tohle se z Božího řízení stalo v Izraeli. Za králem Achabem přišel prorok Elijáš s tímto slovem: „**Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, v jehož jsem službách, v těchto letech nebude rosa ani déšť, leč na mé slovo.**“ Jinými slovy Elijáš zde králi Achabovi vyřizuje vzkaz od Hospodina: **Protože jste se ode mne odklonili a místo mne uctíváte Baala, aby vám dal dobrou úrodu, tak já vám ukážu, že Baal není žádný bůh. A protože neprosíte mne, zastavím v dalších letech déšť, než si uvědomíte, že doufáte v klam a ne v pravého Boha**. A v zemi nastalo na 3 a půl roku obrovské sucho, a s ním spojené neúroda, hlad, chudoba a umírání.

Já nemohu, bratři a sestry, tvrdit, že něco podobného teď čeká nás. Říkají to mnozí ekonomové, prognostici a říkají to kalamitní události několika posledních let. Moudrý člověk se ale dovtípí a alespoň se nad tím zamyslí, hlupák ovšem ve svém vzdoru bude pokračovat dál. Tehdy ale v Izraeli musely vyschnout veškeré prameny, aby si lidé uvědomili, že potřebují **doufat v živého Boha**. A nejenak tomu je a bude i v dnešním světě. Mnohé zdroje vysychají a vysychat budou. Než si člověk uvědomí, že doufat v tento svět a v jeho všelijaké zdroje, nebo doufat ve své vlastní síly a schopnosti nakonec přinese prázdnotu, vyčerpání a duchovní bídu. A je samozřejmě otázkou, nakolik se většinová společnost přikloní k Hospodinu a uvěří v Pána Ježíše Krista. Spíše to skutečně vypadá, že bude hůř.

Ty ale, který jsi a zůstáváš v Ježíši Kristu, ty se bát přece nemusíš. Doufáš-li v Hospodina, On se o tebe přece postará i v těžké době! Podívejme na Elijáše! Bůh ho poslal k potoku Kerítu a řekl mu,

že bude pít jeho vodu a že přikázal havranům, aby ho tam zaopatřovali potravou. A skutečně: **Havrani mu přinášeli chléb i maso ráno a chléb i maso večer a z potoka pil.** A když potok vyschl, stalo se k Elijášovi slovo Hospodinovo: „**Vstaň a jdi do Sarepty, jež je u Sidónu, a usad' se tam. Hle, přikázal jsem tam jedné vdově, aby tě opatřovala potravou.**“ A když tam Elijáš jde, potká skutečně onu vdovu a požádá ji o chléb. Jenže vdova mu odpoví: „**Jakože živ je Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeno, mám ve džbánu jen hrst mouky a v láhvi trochu oleje. Hle, sbírám trochu dříví. Pak to půjdu připravit pro sebe a svého syna. Najíme se a zemřeme.**“ Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale kdyby mě Bůh řekl, jdi tam a tam, tam o tebe bude postaráno, tak bych si představil, jak to bude požehnané a radostné. Jak mě budou obsluhovat jako v hotelu a ještě k tomu s úsměvem na tváři. Jenže realita je často jiná, než naše idylická představa. Elijáš vidí před sebou totálně zoufalou ženu, která už nevidí žádné východisko, než upéct poslední chléb, najíst se a zemřít.

Kolik lidí, dnes, bratři a sestry, už nevidí žádné východisko? Ano, je mnoho těch, kteří i dnes hladem hynou, ale kolik lidí dnes nevidí východisko ve svých životech i z jiných důvodů? Dnes je už mnoho lidí, kteří jsou skutečně zneklidněni vším, co se děje okolo. Propadají zoufalství a nevidí východisko. Možná jsme té vdově někdy všichni podobni. Když se nám zhroutl svět, když nám do života přichází jedna rána za druhou. Když odtečou poslední kapky naděje. Co v takových chvílích se dá ještě dělat? Co budeme dělat, pokud opravdu bude bída a hlad? Pomysleli jste někdy na to, milí přátelé? Poučení si můžeme vzít právě z dnešního příběhu.

Ta vdova slyší z Elijášových úst tato slova: „**Neboj se. Jdi a udělej, co jsi řekla. Jen mi z toho nejdřív připrav malý podpopelný chléb a přines mi jej. Potom připravíš jídlo pro sebe a svého syna, neboť toto praví Hospodin, Bůh Izraele: ‚Mouka ve džbánu neubude a olej v láhvi nedojde až do dne, kdy dá Hospodin zemi déšť.‘**“ Co v tom slově slyšíme? **Neboj se! Jen věř!** Ale taky **dej a bude ti dáno!** Myslíte, že to pro tu vdovu bylo v té chvíli jednoduché uvěřit tomu slovu? Zažil někdo z nás podobnou situaci? Dělit se o poslední sousto? Ona přece jen šla a učinila tak. Protože tomu slovu uvěřila. A právě její víru připomíná Pán Ježíš v synagoze, když kárá všechny ty, kteří v Něho nevěří. On doslova říká: „**Amen, pravím vám, žádný prorok není vítán ve své vlasti. Po pravdě vám říkám: Mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových, kdy se zavřelo nebe na tři a půl roku a na celou zemi přišel veliký hlad. A k žádné z nich nebyl Eliáš poslán, nýbrž jen k oné vdově do Sarepty v zemi sidónské.**“ (Lk 4, 24-26) Ta žena byla pohanka, svou vírou ovšem zahanbila všechny tehdejší věřící. Bůh viděl do jejího srdce. A Pán Ježíš nám chce připomenout, že pokud my si nebudeme vážit Božího slova, pak se Duch Boží také obrátí jinam! Kam? Tam, kde budou lidé otevřeni k naslouchání, tam, kde budou hladoví po Božím slovu a tam, kde budou lidé ochotni přinášet pro službu Pánu i oběti. Tam, kde budou ochotni dávat i z nedostatku. Z nedostatku času, peněz, pokrmu. Tam, kde si lidé budou uvědomovat, že od Pána dostali mnoho a že by bylo dobré přestat jen brát a začít také dávat. Neberme to tedy ani my, na lehkou váhu! Naopak si vezměme z té vdovy příklad. A učme se dávat. Nenechejme se zneklidňovat duchem nepokoje a nespokojenosti, nýbrž plni Ducha svatého dávejme. Dávejme lidem, dávejme Bohu. To je totiž jediný dobrý recept i do časů zlých. Jak říká Pán Ježíš: **Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína.**

Krásný příklad toho duchovního principu dávání můžeme vidět u té vdovy a u Elijáše. **Šla a udělala, jak Elijáš řekl, a měla co jíst po mnoho dní ona i on i její dům.** Jak vidíme, Elijáš a vdova si vzájemně posloužili v dobách těžkých. On jí povzbuzoval slovem Božím a dodával jí naději, ona jemu zase dodávala pokrm. Jejich vzájemné dávání tak bylo zázrakem ku přežití v časech zlých. A tak, neboj se, věř, dávej. A dávej plnou měrou, celým srdcem, dávej s lásky, Bohu i lidem! Protože **jakou měrou měříš, taková Bůh vyměří tobě.** Tak na to pamatuj! Amen. Píseň 473 modlitba

Slovo poslání: 2. Korintským 8, 1-9

Požehnání: Kéž máš vždy práci, kéž tvé ruce vždy mají co dělat. Vždy nějaké peníze v kapse, minci či dvě. Na římsu tvého okna ať vždy dopadá sluneční paprsek, a v tvém srdci ať je jistota, že po dešti přijde duha. Kéž ti je vždy nablízku dobrá ruka přítele, a Bůh ať naplní tvé srdce a povzbudí tě radostí. Kéž ve svém srdci vděčně uchováš množství bohatých dnů života. S léty ať roste každý dar, který ti Bůh kdy propůjčil - abys všechny, které miluješ, naplnil radostí. V každou hodinu, v radosti i bolesti ať vsťíc Tobě se usmívá Ten, který se stal člověkem - zůstaň v jeho blízkosti. Amen (írské požehnání)

Píseň 550